Madiganovi

Temperamentní román o sestrách, soupeření a dospívání v hlučné americké rodině

autor: Miriam Michelson

Autorská práva

Madiganovi

© 2026 Library of Alexandria.

Všechna práva vyhrazena.

Autorská práva k původnímu redakčnímu materiálu, úpravám, uspořádání a grafickému zpracování vytvořeným pro toto vydání vlastní Library of Alexandria. Žádná část těchto chráněných prvků nesmí být bez předchozího písemného souhlasu Library of Alexandria reprodukována, ukládána do systému pro vyhledávání informací ani přenášena v jakékoli podobě či jakýmikoli prostředky, s výjimkou případů povolených příslušnými právními předpisy.

Vydala Library of Alexandria

LibraryofAlexandria.com

Obsah

Úvod....2
Cecilia farizejka....5
Pohanka a puritánka....18
Veselá, veselá Zingara....34
Mlčounky....49
Irenin původ....65
Poslední kapka....83
Dopisovatelka vždy připravená....98
„Mučednictví člověka“....116
Kate: Předstírání....132
Stará matka Gibsonová....149

Předmluva
Poselství čtenářům

Znovuvybudování největší knihovny v dějinách lidstva

Před tisíci lety byla Alexandrijská knihovna srdcem světového poznání — útočištěm, kde se shromažďovala a svobodně sdílela moudrost všech známých civilizací.

A pak jsme o ni přišli.

Nyní ji znovu budujeme — a zveme vás, abyste se k nám připojili.

V Library of Alexandria jsme si dali za cíl zpřístupnit každou knihu každému člověku na Zemi — nejen v tištěné podobě, ale v každém jazyce a formátu a pro každého čtenáře.

Takto toho dosahujeme:

- **Luxusní tištěná vydání za skutečné náklady na tisk** - Objednejte si kteroukoli knihu jako kvalitní brožované vydání, elegantní vázanou knihu nebo působivou kazetu — a zaplaťte pouze náklady na tisk. Žádné přirážky. Žádní prostředníci.
- **Neomezený přístup k největším dílům** - Užijte si tisíce nadčasových klasik — od Platóna přes Shakespeara až po Tolstého — v krásných moderních vydáních e-knih a audioknih. Čtěte a poslouchejte bez omezení — kdekoli na světě.
- **Moderní překlady do všech jazyků a nářečí** - Klasická díla nově převádíme do jasného a srozumitelného jazyka — a překládáme je do všech představitelných nářečí. Každý si zaslouží porozumět největším myšlenkám lidstva.

Když navštívíte **LibraryofAlexandria.com** , nezískáte jen přístup ke knihám — připojíte se ke globálnímu hnutí, které usiluje o obnovu, uchování a sdílení moudrosti civilizace.

Připojte se k nám ještě dnes na LibraryofAlexandria.com

Společně zajistíme, aby světlo lidské moudrosti už nikdy nezhaslo.

S vděčností,

Tým Moderní Alexandrijské knihovny

Navštivte:
www.libraryofalexandria.com
Nebo naskenujte níže uvedený kód:

Úvod

Jedenáctiletá Cecilia Madigan si prvního dubna sedne a sepíše právní dokument. Prohlašuje, že je při zdravém rozumu, a slibuje, že bude celý měsíc hodná. Seznam obsahuje deset článků a ona ho podepíše celým jménem. Rodina, s níž žije v domě na svahu nevadské hory, má s ní jiné plány. Madiganovi je sbírka deseti příběhů o domácnosti plné sester ve stříbrném hornickém městě Virginia City. Začíná vyprávěním o dítěti, jehož nejlepší úmysly čelí útoku ještě před snídaní.

Kniha je vtipná úsečným, nekompromisním způsobem. Její děti nejsou žádná zlatíčka. Hádají se, kují pikle, uzavírají spojenectví a chovají zášť s vážností generálů. Dospělí kolem nich jsou stejně výrazní a stejně tvrdohlaví.

Dívky na svahu

Část kouzla tkví v tom, jak svěže tento typ rodinného portrétu stále působí. Mnohé knihy o dospívajících dívkách z devatenáctého století se přiklánějí k laskavosti a mravním ponaučením. Miriam Michelsonová se na totéž téma dívá s potutelným úsměvem. Její Madiganovy považují něžné projevy náklonnosti za jakousi přetvářku a spory řeší naplno, s veškerou silou svého temperamentu. Čtenáři, kteří mají rádi Malé ženy nebo knihy o Anne, poznají přeplněný dům i sesterské soupeření, ale tady je atmosféra žhavější a humor sušší.

Michelsonová tento svět znala. Narodila se v roce 1866 a vyrůstala v Nevadě, v hornické oblasti Comstock, kde Virginia City zažilo rozmach díky stříbru z žíly Comstock Lode. Než se začala věnovat próze a vlastním knihám, pracovala jako novinářka v San Franciscu. Její bratr, fyzik Albert Michelson, získal v roce 1907 Nobelovu cenu, to je však jiná kapitola rodinného příběhu. Miriam proslula novinářskou prací a

knihami, jako je A Yellow Journalist, a také se aktivně zasazovala o volební právo žen.

Hornické město je pro tyto příběhy důležité. Je to místo náhlého bohatství i náhlých ztrát, kde může dům stát vysoko na svahu nad všemi ostatními a ve třídě se soutěží o kredity. Otec může být, jak se píše na prvních stránkách, vznětlivý muž, kterému se nedaří. Toto prostředí dává rodině jak její houževnatost, tak zvláštní nezávislost na uhlazeném světě dole.

Domácnost ve válce

Zápletka je prostá. Sissy Madiganová, třetí z několika dcer, je dívka silných citů a prudké hrdosti, která si tentokrát přeje být hodná. Kolem ní jsou sestry, teta, otec, který toužil po synech, a škola plná soupeřek. Dokáže někdo dodržet slib v domě, kde si všichni ostatní vedou skóre?

Následující příběhy se od Sissy rozšiřují k ostatním členům rodiny. Je jich celkem deset, každý je samostatnou epizodou, takže knihu lze číst po jednom příběhu. Úvodní příběh, Cecilia farizejka, udává tón: svižný, všímavý a plný komického zveličování. Michelsonová má ráda velkolepá přirovnání. Půjčuje si v nich jazyk diplomacie, pracovních sporů i ztroskotání lodí a dětským křivdám dodává rozměr, jaký jim podle dítěte náleží.

Jména přibývají rychle a několik sester má přezdívky odlišné od křestních jmen, ale rodina se během několika stránek vyjasní. Dobové podrobnosti, jako jsou korzety, známky na úvěr ve škole a čínský sluha u jídelního stolu, zasazují domácnost do historického amerického Západu. Jsou podány se samozřejmou důvěrností, s jakou dítě vnímá každodenní okolí.

Čeho si všímat

Začněte Sissyiným mravním kodexem. Svých zásad se drží s nesmírnou vážností, ale svět je neustále absurdním způsobem

podrobuje zkoušce. Kde končí dětský smysl pro spravedlnost a začíná láska k velkým gestům?

Všímejte si také toho, jak se rodina staví k citům. Madiganovi se něžnosti vysmívají, ale příběhy stále naznačují, že někde pod povrchem přece jen žije. Má rodina, která pohrdá něžnými slovy, nějaký jiný způsob, jak dát najevo, že jí na sobě záleží?

A sledujte, jak se kniha postupně posouvá za svou první hrdinku. Michelsonová psala v době, kdy Virginia City stále žilo čilým hornickým ruchem, a tato vzpomínka dodává každému příběhu stejně důvěrný, místní ráz, takže kniha působí jako soubor živých rodinných vzpomínek. Který z Madiganových se nakonec ukáže jako ten, jehož hlas vám zůstane nejdéle v uších?

Cecilia farizejka

Já, Cecilia Morgan Madigan, při zdravém rozumu a v dokonalém tělesném zdraví, bydlící ve Virginia City v Nevadě, tímto slavnostně slibuji dne prvního dubna:

1. Že budu příští měsíc ve škole číslo 1.

2. Že budu mít s tatínkem trpělivost a pokusím se ho snášet.

3. Že budu Bep – a také Fom, i když je partnerkou Irene – dávat dobrý příklad.

4. Že příští měsíc ani jednou neštípnu citlivku tety Anne – ať mi provede cokoli.

5. Že budu utírat prach i na zadních nohách klavíru, i když se paní Pembertonová neočekává.

6. Že pomůžu Kate ovládnout její povahu a nebudu se jí posmívat ani ji popichovat, když trucuje.

7. Že budu Frank jako maminka a naučím ji dospět a dělat rodině čest.

8. Že nebudu Kate krást bonbony z kapsy – aniž bych ji předtím důrazně prosila, aby mi nějaké dala.

9. Že budu každý den poctivě cvičit Gazelu a při cvičení prstových cviků se vzdám tajného čtení.

10. Že se pokusím Irene snášet. Že udělám, co bude v mých silách, abych se s ní neprala – ale ona je sobecký ďábel, který se vždycky mýlí.

A to všechno si slavnostně slibuji sama, aniž mě k tomu kdokoli jakkoli nutil, z vlastní svobodné vůle, bez překážek, protože chci být hodná.

Cecilia Morgan Madiganová (zvaná Sissy), které bylo při posledních narozeninách 11 let.

P. S. A jsem si jistá, že to všechno dokážu, s Boží pomocí, kromě čísla 10 – to je nejtěžší.

Sissy, která seděla a psala jen napůl oblečená, zbožně složila papír, políbila ho, protože neměla pečeť, a pak si ho bezpečně zapnula pod živůtkem.

Už se cítila tak ctnostně, že jí splnění jejích předsevzetí připadalo jako opravdový nadbytek zásluh. Když šla za Irene, aby jí vzadu zapnula šaty, cítila se tak svatá, tak si byla vědoma svého shovívavého, čistého a mírného ducha, že sestřina zlomyslná předstíraná nevšímavost působila jako hotové svatokrádežnictví.

„Nezapneš mi šaty, Split?“ dožadovala se rozhořčeně, rozhořčená tím, že její nepřítelkyně, k níž hodlala přistupovat s křesťanskou láskou, tak úspěšně zkouší její trpělivost, ještě než inkoust na jejím vlastním slibu zachovávat mír stačil zaschnout.

„Pěkně mě popros,“ ušklíbla se Split, jejíž přezdívka připomínala gymnastický kousek, který žádný jiný Madigan, jakkoli atleticky nadaný, nedokázal předvést ani z poloviny tak dobře jako druhá z nich. „Řekni ‚prosím‘.“

„Něco takového dělat nebudu. Víš, že to musíš udělat, a nemůžeš čekat, že budu pokaždé říkat ‚prosím‘. Sama to neděláš, ty protivná věci!“

„Proč nebrečíš?“

„Protože kvůli tobě brečet nebudu – protože mě k tomu nedonutíš – protože…“

„Protože brečíš, i když nechceš! Protože rozbrečet tě dokáže každý, ty plačko!“

Sissy si přitiskla ruce na hruď. Bylo to známé gesto, jako by se v poslední chvíli před výbuchem svého temperamentu snažila fyzicky udržet pohromadě.

Split obezřetně ustoupila a sama si uvolnila prostor k akci.

V té potyčce však nepadl první výstřel. Zašustění listiny zastrčené nad místem, kde si myslela, že má srdce, znělo Sissy jako varování. Chvíli s ním bojovala, pak jí klesly ruce. Pokorně se obrátila k mučitelce zády a řekla hlasem tak výsostně svatým, že zněl téměř nadpozemsky:

„Milá Split, zapneš mi prosím šaty?“

Ireně se ve tváři objevil výraz rozhořčeného úžasu nad tak neslýchaným oslovením. Madiganovi považovali okázalé projevy náklonnosti přinejlepším za pouhou přetvářku; v horším případě to podle nich mělo k neslušnosti jen krůček.

„‚Milá Split?'“ posmívala se Irene, když se vzpamatovala. „Ano, milá. Otoč se, milá. Narovnej se, milá. Počkej chvilku, milá –“

Sissy mlčky stála a kousala se do jazyka, aby něco neřekla. Tak usilovně se snažila dodržet desátý bod své úmluvy se sebou samou, že si nevšimla, jak dlouho Irene trvalo, než jí skutečně začala zapínat šaty. Všimla si ale, že Irene začala dole – způsobem, který Split zřejmě vyhovoval jen proto, že její mladší sestru přiváděl téměř k šílenství. Zapínala je s nesnesitelnou pomalostí až do poloviny, pak od toho místa zničehonic upustila a začala znovu nahoře.

Sissy celý postup sledovala v duchu. Když už byl téměř u konce, Split obratně prostrčila malou škvírou, kterou tam schválně nechala, z parapetu příhodně zploštělý kousek ledu. Trochu svou oběť nadzvedla, takže jí led hladce sklouzl po zmítajícím se těle, a pak se dala na útěk, než se Sissy stačila otočit a vrhnout se na ni.

„Tím je desátý bod vyřízený,“ řekla si Sissy zachmuřeně a poskakovala nepohodlím. „Jestli dostanu příležitost, zabiju ji – přesně to udělám. Pomstím se jí, nebo se nejmenuju Sis Madigan.“

Pospíchala zpátky do pokoje, který sdílela s dvojčaty, a stála v mokrém mučednictví, zatímco Bessieiny nešikovné prsty jí s žalostnou pomalostí jezdily nahoru a dolů po zádech. Bessieina neobratnost ji tak trápila, že se od ní navzdory třetímu bodu svého kodexu odtrhla a prosebně se obrátila k Florence. Jenže Fom stála na straně Split a etický kodex války mezi Madiganovými zakazoval pomáhat nepříteli a utěšovat ho. Když se Sissy pokorně vrátila k Bepině péči, blonďaté dvojče se tak urazilo a cítilo dotčené náznakem, že je nešikovná – na to byla stejně citlivá jako zranitelná –, že Sissy nakonec jednu vrazila oběma a úlevu šla hledat k tetě Anne.

To bylo osudné, jak věděla, že bude.

„O Irene povím tvému otci,“ řekla teta a zvedla oči od kávy, kterou popíjela vleže v posteli při četbě francouzské knihy. „Ale

dobře, že se to stalo, protože jsem ti včera říkala, že ty šaty jsou příliš špinavé, abys je nosila ještě další den. Hned se převlékni –“

„Ale teto Anne, už je pozdě –“

„Ty šaty si převlékneš, Sissy, nebo do školy nepůjdeš.“

„Nepřevléknu! Už je pozdě. Přijdu pozdě. To znamená, že přijdu o jeden bod, a tenhle měsíc chci –“ Sissy si náhle vzpomněla na své vznešené úmysly. Celý svět jako by se spiknul, aby ji přiměl porušit slib.

„Cecilio!“ přikázala slečna Madiganová.

Sissy ztuhla.

„Už jsi mě dnes ráno při čtení přerušovala dost. Jestli řekneš ještě slovo, tak –“

„Ale teto Anne –“

„Jdi ke stěně, Cecilio, a stůj pět minut zády ke mně.“

S ďábelským zábleskem v očích – s výrazem tak zoufale spokojeným, až napovídal, že ji těší, když je dohnána k neodpustitelnému činu – zamířila Sissy k citlivce u okna.

„Ne tam! Ta chudinka rostlina jako by trpěla spolu s tvým špatným chováním. Postav se vedle komody.“

Sissy poslechla. Zuřila, že z ní někdo dělá hlupáka, pobuřovalo ji, že je trestána, přestože sama byla perfekcionistka, a věděla, jak rychle ubíhá čas během školních rán; proto nedokázala promluvit. Papír si však tiskla k hrudi jako tonoucí člověk úlomek ztroskotané lodi. Alespoň čtvrtý bod zůstal neporušený. Naštěstí ji ušetřili porušení jednoho z jejích vlastních přikázání.

Stála s nosem pevně přitisknutým k zelené tapetě, záda rozevřená jako při operaci a za nimi jí visel ručník, který jí teta vtlačila do škvíry, aby je osušil, když kolem dveří cestou na snídani procházela Kate a nahlédla dovnitř.

Kate vydala sípavé, rychle potlačené zakvílení smíchu a Sissy se otočila jako býk, kterému do chvějícího se masa zabodli banderillu. Podívala se ke dveřím; byly prázdné, ale zvenčí slyšela spěšné kroky. Kate šla všechno povědět ostatním.

Podívala se na tetu Anne. Přísná dáma odložila knihu a, nakažená stejným záchvatem, se třásla tichým smíchem.

Sissy neřekla nic. Její znechucený pohled – znechucení nad tím, že dospělý člověk může být tak pošetilý a přijít mu vtipné něco, co vůbec nic neznamená, i nad tím, že teta tak podkopává účinek vlastní výchovy – spolu se zelenou šmouhou z tapety, kterou měla otřenou na nose, slečnu Madiganovou dorazil. Přestala skrývat ostudnou skutečnost, že se směje. Z hrdla jí vyšlo slyšitelné zachrčení a začala si z očí utírat slzy radosti.

V tu chvíli vstoupila do duše Sissy Madigan železná zášť. Otočila se zpátky ke stěně a špendlíkem, kterým měla sepnutou stuhu u krku, pomalu, ale neúprosně vyryla do uvolněné tapety tento nápis:

Teta Anne – prase

Pak se jí ulevilo, a když pět minut uplynulo, odešla z pokoje s tak nekompromisní důstojností – nos stále zelený od šmouhy, záda stále rozevřená a třásně ručníku jí královsky visely za tělem –, že se její teta znovu rozesmála.

Skutečnost, že kvůli pozdnímu příchodu nenávratně přišla o jeden bod, sevřela Sissy rty do odhodlané čárky. O všech těch devětadevadesáti, které jí zbyly, bude pečlivě dbát.

O přestávce zůstala sedět v lavici a s takovým zaujetím studovala zeměpis, až se jejím soupeřkám třásla srdce. Seděla u učitelského stolu a učitelova obliba její umíněnosti i vůdčí postavení, díky němuž Sissy mluvila za své spolužačky, ji vynesly téměř do královské výše. Směla používat učitelovy tužky, ořezané tak dokonale, že úhlednost byla potěšením, ne povinností. A samozřejmě vymyslela ozdobný způsob zapisování příkladů, který tehdy při hodinách počtů přišel do módy: každý příklad se psal do malého rámečku z dvojitých pomlček, střídavě svislých a vodorovných.

Sissyino blažené potěšení však mírnil zvláštní, svědomitý smysl pro odpovědnost, která moc a postavení provází. Navzdory zuřivé žárlivosti třídy si tedy své potěšení uchovala. Žárlivost živila přísná soustava bodování, soutěživost podporovaná ve vzácném ovzduší malého hornického městečka a mladý učitel čerstvě po vysoké škole, který pokládal učitelství

za dočasné dobrodružství, podobně jako japonský džentlmen pohlíží na službu v domácnosti.

Jako zástupkyně třídy se Sissy s učitelem radila, jaké hranice mají být dodrženy při nadcházející veřejné ústní zkoušce ze zeměpisu. Vysvětlila mu, co bude považováno za naprosto „spravedlivé“. Do této dohody vstupovala s vážností vyslance nepřátelské mocnosti, který vyjednává urovnání sporné otázky. V jejích očích byla dohoda tak posvátná, že když ji učitel toho odpoledne porušil, zasáhlo ji to jako rána.

„Cecilia Madiganová,“ zeptal se učitel, „která hora je nejvyšší na světě?“

Sissy vstala. Působivá řada návštěvníků školy jí zmizela z očí. Viděla jen oči svých spolužaček, upřené na ni s vyčítavou hrůzou. Podezíraly ji, že je zradila a využila svého výsadního postavení k tomu, aby jim předala nespolehlivé informace.

„Prosím, pane Garvane,“ řekla tónem spíš zarmouceným než rozzlobeným a obratně dala najevo, že odpověď zná, ale zároveň popřela, že by měl právo se na ni ptát, „ta otázka není na mapě Afriky.“

Mladému učiteli se po čele rozlila podrážděná červeň. Sissy koutkem oka zahlédla počínající škubnutí v koutcích jeho rtů, které třídě sloužilo jako výstražné znamení.

„Která hora je nejvyšší, Cecilio?“ zopakoval přísně.

Sissy se na něj chvíli dívala. Všechno, co nedokázala říct – pohrdání těmi, kdo porušují sliby, zděšené vědomí, že její obdiv k hrdinovi je navždy u konce, i zraněnou školáckou náklonnost –, vyslala přímo k učiteli svýma rozzlobenýma očima.

Pak se posadila.

„Nevím,“ řekla.

Učitel zvedl oči od knihy a nevěřícně na ni hleděl. Deset bodů ze sta pryč naráz – deset bodů Sissy Madigan, o které tak statečně bojovala a které si tak žárlivě střežila, jakmile je získala.

„Ne-vím,“ zopakovala Sissy pohrdavě.

Učitel položil otázku další dívce. Ale když ji oslovoval, Sissy téže dívce beze slova položila očima jinou otázku.

„Jsi stávkokaz?“ vyzýval ji její neochvějný pohled. „Chceš těžit z toho, co tvoje spolužačka vytrpí kvůli zásadám? Jsi zbabělkyně, která se neodváží postavit za třídu? A – víš, co tě ode mě čeká, jestli ano?“

„Ne-vím,“ vykoktala dívka.

Sissyinou tváří zazářil triumf. Šířil se jako východ slunce z vrcholu na vrchol přes horské pásmo zarputilosti. „Nevím“ – „nevím“ – „nevím“ – stávkařské heslo se neslo řadou. Hvězdné žákyně jeho školy učitele veřejně pokořily. Svíjel se, ale vytrvale pokládal otázku každé dívce, až došel k poslední v řadě, Irene.

„Která hora je nejvyšší na světě?“ zeptal se, už jen z povinnosti.

K jeho úžasu však Irene vstala a podívala se z okna na horu, k jejímž nižším svahům se město tisklo. Pak odpověděla:

„Hora Davidson.“

Sissyina divoká radost přišla tak brzy po zděšení z toho, že ji vlastní sestra zradila, že na konci vyučování se třásla rozrušením. V šatně, když si dívky nasazovaly klobouky, vykročila k Irene v čele svých rozzuřených stoupenkyň a cítila se jako mstitel Brutus.

„Ty zrádkyně, Split Madigan! Jsi zbabělá a – a hloupá zbabělá. Nevíš dost na to, abys zradila třídu a měla z toho prospěch, ale stejně radši budeš zlá, než abys získala body. Nikdo se na tebe nemůže spolehnout. Proměnlivý Silk – to jsi ty, pořád měníš barvu, nikdy si za ničím pevně nestojíš! Nenávidím tě! Proměnlivý Silk! Proměnlivý Silk!“

„Proměnlivý Silk! Proměnlivý Silk!“ skandovaly její stoupenkyně.

Malou šatnou se rozléhal pokřik davu. Zněl tak výmluvně, že Irene zbledla a stáhla se.

Ale jen na okamžik. Madiganovi nikdy nezůstávali nesmělí dlouho. Divoké rodinné spory, které jejich rod vedl ve starém domě vysoko na svahu, z nich dělaly lidi pohotové a rozhodné.

„Ty jsi hloupá, Sissy! Moje odpověď ho rozčílila víc, než kdybych odmítla odpovědět.“

Sissy jí hleděla do tváře. „Ale – tys –“ zakoktala se.

„Samozřejmě, že jsem odpověděla! Kdo je teď hloupý? Myslíš, že jsem nevěděla, že je to –“

„Co? Co?“ opakovala Sissy, když se sestra zarazila.

Irene urážlivě zvedla nos. „Ne-vím,“ vysmívala se jí a úspěšně utekla.

Francis Madigan večeřel v dlouhé jídelně a u stolu seděl jako jediný muž mezi sedmi ženami ve věku od čtyř do čtyřiačtyřiceti let. Tolik dcer v rodině bylo tak nestoudnou urážkou jeho přání, že se téměř radoval z úplnosti této pohromy, jako by mu tím vznikala nezpochybnitelná křivda.

Potřeboval křivdu jako štít, o který by se rozbíjely křivdy ostatních. Když už neměl po ruce žádnou hmatatelnější, ukazoval na svůj dům, který přetéká dcerami. Právě u večeře si vždycky jako by naplno uvědomoval rozsah své pohromy. Když usedl do čela stolu, jeho rozhněvaný pohled přelétl od Frances v dětské židličce podél celé řady, minul dvojčata i Cecilii, Irene a Kate a nakonec spočinul na dobromyslné, klidné tváři slečny Madiganové. Klid jeho sestry byl pro otce Madiganových – nejvznětlivějšího z neúspěšných mužů – neustálou urážkou. Odfrknutí, jímž ukončoval svou prohlídku a bral do ruky nůž na porcování masa, se stalo klasikou rodinné historie dávno předtím, než Sissy ve svých osmi letech jednoho večera všechny rozesmála, když je v jeho nepřítomnosti napodobila.

Toho večera však Sissy projevila rodiči bolestivě okázalou úctu. Zůstala nápadně stát, zatímco ostatní se hrnuli na židle a Wong, čínský sluha, spěchal kolem stolu a najednou na něj snášel všechno jídlo. Čekala, až se otec posadí.

Ještě stále zdvořile čekala, když na ni padl jeho pohled. „Sedni si, Cecilio!“ zařval. „Proč tam stojíš a civíš?“

Sissy se posadila. Byla tak svatá, že se otevřeně nerozčilovala nad Ireneiným tichým, potěšeným chichotáním. Začala zdvořile věnovat pozornost Dusie, otcovu milovanému kanárkovi, třebaže tu rozmazlenou drobotinu nesnášela, jak poskakovala kolem stolu a sama si brala, na co měla chuť.

Ve vzácných chvílích, kdy se Madigan zamýšlel sám nad sebou, si říkával, že něhu, kterou by možná věnoval synovi,

dopřává samčím potomkům druhů, které měly větší štěstí než lidstvo. Velký novofundlandský pes a mohutná kočka chodili pravidelně k jídlu. O Madiganovu náklonnost se dělili s ptáky, jejichž klec, velkou jako psí bouda, sám přibil ke zdi. Ptáci se rozpoutali do šíleného zpěvu, který podněcovalo soupeřící rachocení mladých Madiganových u večeře.

Madigan, chráněný před hlasy svých dcer tímto pronikavým symfonickým rámusem, krmil psa, kočku a svého oblíbeného kanárka. Hlavu měl opřenou o jednu ruku, což bylo znamením jeho trvalého odporu ke světu plnému lidí a dcer, a druhou rychle jedl.

Tento postoj byl znamením, že ženy Madiganovy mohou začít mluvit. Obvykle se všechny daly do řeči najednou, ale toho večera je až do chvíle, kdy promluvila Irene, zřejmě držela nějaká dohoda v mlčení.

„Jsem ráda, že vidím, jak jsi na tatínka tak trpělivá, Sissy," řekla jemně.

Jeho třetí dcera se nervózně podívala na Madigana. Jenže otec se stáhl do své ulity a dostat se k němu by dokázala jedině katastrofa.

„Proč…" řekla zmateně. „Proč… já…"

„Slib mi, že se ho pokusíš snášet," naléhala Split a radostně se šklebila.

„A že mi pomůžeš ovládat se a nebudeš se mi posmívat a provokovat mě, když se urazím," odříkávala Kate.

Sissy upustila nůž a vidličku a ruce jí vyletěly k hrudi – ne vztekem, ale hrůzou. Zmačkaný testament byl pryč!

„Split! Ty…"

„Pokusíš se mě snášet, viď, Sis, i když jsem ďábel?" Split se zazubila.

„A dávej nám dobrý příklad, Sissy," zapípala dvojčata.

Sissy zalapala po dechu.

„Buď malinkou maminkou Fwankovi," šišlalo miminko, pobízené starší sestrou.

„A neber mi z kapsy bonbony, Cecilia Morgan," prosila ji její nejstarší sestra.

„A…“

Sissy vyskočila do vzduchu, jako by ji posměšky těch nevděčných příjemců jejích dobrých úmyslů fyzicky vymrštily.

„Sedni si, ty voxe!“ zahřměl hlas z čela stolu.

Když se o někom mezi Madiganovými řeklo, že je „vůl“, provinilec vždycky ztichl, i když ta urážka sestry rozjařila. Ale Sissy toho dne snesla příliš mnoho – a pořád si připomínala dokonalou svatost, s níž do něj vstoupila.

S neurčitým vysvětlením, které bylo zároveň vzlykem, stížností i chvějícím se aktem vzdoru, odstrčila židli a utekla do svého pokoje. Tam se vyplakala dosyta a dlouho, dokud se slzy nestaly luxusem, který dokázala vyvolat jen vědomým úsilím vůle. Sissy vždycky trápilo, že se nikdy nedokáže vyplakat dost. Split teď dokázala hlasitě plakat celé hodiny, ale Sissy prameny žalu vždycky příliš brzy vyschly.

Přesto měly slzy na třetí Madiganovu dceru vždycky uklidňující účinek. Po chvíli vstala, umyla si obličej, uhladila si vlasy dozadu a spletla je do pevného copu, který jí trčel z boku hlavy v útočném úhlu; sama ho nikdy nedokázala přimět, aby jí visel správně uprostřed. Díky tomu pocítila ještě větší naprostý klid, jako by se smyla a očistila od výčitek, a nálada se jí zlepšila natolik, že dokázala klidně čelit světu, ačkoli trpká zkušenost ji naučila, jak dlouho může nějaký žert mezi Madiganovými přetrvávat.

Nakonec si klekla vedle postele. Žádného Madigana z její generace neučili modlit se. Otcova útočná skepse – reakce na jeho vlastní přehnanou zbožnost v mládí – z něj udělala hlasitého odpůrce náboženských praktik. Ale Sissyina citlivá, sebevědomá duše teď naléhavě potřebovala modlitbu vyslovit slovy.

„Ó Pane,“ prosila nahlas, „pomoz mi udržet si je všechny – i Number 10 – navzdory Split a ďáblu. Pomoz…“

Uslyšela, jak se za ní otevírají dveře.

Jedním skokem byla v posteli, pořád ještě plně oblečená; přitáhla si přikrývku až ke krku a čekala, tváří v tvář světu jako někdo, kdo tvrdě spí.

„Ty malá hlupačko!“ řekl Madigan a v jeho těžkém hlase zaznával náznak smíchu, když jí položil nepříliš jemnou ruku na rozpálenou tvář. „Myslíš, že mi záleží na tom, jestli chceš klečet a klanět se jako ostatní idioti? Jestli je to tvoje povaha – a předpokládám, že ano, když jsi žena –, modli se a buď požehnaná!“

Bylo to nejblíž otcovskému požehnání, jakého se Sissy kdy dostalo, ale byla příliš ostražitá malá herečka, než aby se nechala vyvést z role. Otec také nečekal, aby viděl, jak na ni jeho slova zapůsobila. Jeho těžké kroky prošly jejím pokojem a pak do jeho vlastního a dveře se mezi nimi zabouchly.

Za okamžik už byla Sissy na nohou; o další chvíli později se svlékla, sfoukla svíčku a skočila zpátky do postele. Když přišla dvojčata, skoro už spala, ale předstírala hluboký spánek, zatímco Bessie zasouvala pod její polštář šustivý kus papíru. Jakmile v pokoji znovu zavládlo ticho, prsty se po něm dychtivě sevřely.

Věděla, co to je – její drahocenná dohoda se sebou samou, kterou věrná malá Bep získala zpět od nepřítele. Ležela tam, uklidněná jeho přítomností, a pomalu, pomalu usínala doopravdy, když ji probudila ostře bolestná myšlenka, neodbytné mentální píchnutí. Byl to Number 9. Celý den se klavíru ani nedotkla.

S výčitkou odtáhla prsty od naléhavé připomínky svých dobrých úmyslů, pak se k ní rozhodně otočila zády a pokusila se předstírat, že spí. Jenže každý porušený bod dohody jako by měl svůj vlastní hlas a nad nimi všemi zněla připomínka Number 9, že ještě není pozdě.

Když Sissy konečně vstala, unavená, a přehodila si přes sebe mexickou přikrývku, v domě bylo ticho. Všichni mladí Madiganovi už leželi v postelích a starší byli bezpečně zavření ve svých pokojích.

Malá svatá Cecílie, s krátkým, tuhým copem trčícím z jedné strany hlavy a bez špetky hudebního nadšení, usedla potmě ke starému hranatému klavíru. „La Gazelle“ nepřicházela v úvahu: neměla lampu a ještě neznala zpaměti trylky a běhy své nové „skladby“. Mohla však alespoň částečně napravit škodu tím, že si

procvičí prstová cvičení a stupnice, jimiž obvykle bezmyšlenkovitě procházela, zatímco před sebou na notách měla otevřený brožovaný román od vévodkyně.

Sissy hrála s bosou nohou na měkkém pedálu, aby ji nikdo neslyšel. Byla tma a naprosté ticho; měkké, pulzující ticho z dolů naplňovalo noc a utišovalo ji. Chvílemi jí strachy ustávalo srdce, že ji někdo přistihne; jindy toužila po dramatickém odhalení své pozdní a neobyčejné dobroty. Bosá noha jí sklouzla ze studeného pedálu, jen aby se na něj vzápětí vrátila, než by klávesy mohly hlasitě zarachotit.

Sissy nikdy nevěděla, jak dlouho cvičila ani zda odčinila, co provedla sobě a Number 9, protože nakonec usnula nad klávesami a probudil ji chraplavý výkřik a divoké volání: „De debbil! De debbil!“

Byl to Wong, Číňan, který měl pro všechno nadpřirozené jediné pojmenování. Když se vracel z Čínské čtvrti, procházel kolem skleněných dveří u klavíru a spatřil štíhlou postavu v dlouhém bílém oděvu, skloněnou nad klávesami.

Sissy zvedla hlavu, stále ještě omámená spánkem, ale už dost bdělá, aby se bála následků. Rozrazila dveře a spěchala za Wongem, aby mu to vysvětlila, ale její pronásledování jen utvrdilo Wonga v přesvědčení, že jde o zlovolné poslání – o dílo ďábla na zemi. Vyrazilo z něj vyděšené vytí. Na zemi bylo jen jedno stvoření, kterého se bál ještě víc než toho, před čím se podle něj snažil utéct; logicky z toho vyplývalo, že to stvoření musí být mocnější než Ono. S nasazením vlastního života se otočil, prosvištěl kolem třesoucího se Stvoření, proběhl otevřenými dveřmi a zamířil rovnou do pánova pokoje.

Sissy nezbylo než ho následovat.

„Chtěla jsem být hodná,“ naříkala rozrušeně, zatímco ji teta Anne držela za rameno a vyptávala se jí před davem rozjařených Madiganů v nočních úborech.

Jenže pomoc přišla z nečekané strany. „Nech to dítě na pokoji, Anne,“ zavrčel Madigan a upravil si kus vlněného spodního prádla, který nosil jako noční čepici. Pak zvedl Sissy do náruče a odnesl ji do postele.

„Tatínkův mazánek! Tatínkovo děťátko!“ šeptala Irene a posměšně tančila za jeho zády.

Sissy, pobouřená tím, že ji nesou jako dítě, přestože jí bylo už jedenáct a měla svou důstojnost, a zároveň nesmírně šťastná, že si získala přízeň svého otce, se přes jeho rameno ohlédla rozpačitým, usměvavým, ospalým obličejem a zamumlala: „Závidíš, Split, závidíš!“

Později, povzbuzená tmou a podivným pocitem, že ji otec ukládá do postele v náručí, ho na okamžik zadržela u sebe.

„Když muži na papír slíbí něco, co nemůžou dodržet, otče,“ zašeptala, „co udělají?“

„Ale běž spát, dítě! Asi vyhlásí bankrot.“

„A – a co se stane s tím papírem?“

„Co ty víš o takových věcech nebo co tě na nich zajímá? Půjdeš už dnes večer spát?“

„Kdybys měl nějaký papír od bankrotáře,“ naléhala a chytila ho za ruku, když se chystal odejít, „co bys s ním udělal – prosím, otče?“

„Ale roztrhal bych ho, ty huso.“

Sissy se v posteli prudce posadila a zvedla do vzduchu třepotající se, mnohokrát přeložený list; v dychtivém hlase jí zaznívala nevěřícná radost.

„Vezmi si ten můj a předstírej, že jsem vyhlásila bankrot – prosím – ach, prosím!“

Madiganovi připadaly všechny děti – a jeho vlastní obzvlášť – tak nevyzpytatelné, že další rozmar sotva mohl jeho neschopnost jim porozumět ještě zhoršit. S netrpělivým „Ale, ale!“ jí vzal papír a dvakrát ho přetrhl.

Sissy si úlevně dlouze povzdechla, když útržky dopadly na podlahu. „Ty jsi tak hodný tatínek!“ zamumlala šťastně a usnula jako blažený bankrotář místo farizeje.

Pokračujte ve čtení: Madiganovi

Toto je bezplatná ukázka knihy Madiganovi od Library of Alexandria.

Čtěte a poslouchejte celou knihu a více než 200 000 dalších, 90 dní zdarma:

https://libraryofalexandria.com/cs/products/the-madigans